

Eliáš – číslo šest

Deset zkoušek

Jeff Pippenger

2023-10-05

Zabývali jsme se symbolikou Eliáše a nyní používáme dějiny hory Karmel a hory Sinaj k objasnění postupného procesu zkoušky pro roh protestantismu a postupného politického vývoje pro roh republikanismu, který je souběžný s rohem protestantismu.

Poslední článek se zabýval vzpourou popsanou ve třinácté a čtrnácté kapitole knihy Numeri, která označuje desátou a poslední zkoušku starověkého Izraele po jeho přechodu přes Rudé moře. Tato historie se shoduje s počátečním hnutím milleritské historie, ale také s historií závěrečného Božího hnutí. Dílo všech tří andělů ze čtrnácté kapitoly Zjevení je vykonáno hnutím na počátku a hnutím na konci.

„Anděl, který se připojuje k hlásání poselství třetího anděla, má osvítit celou zemi svou slávou. Je zde předpověděno dílo celosvětového dosahu a neobyčejné moci. Adventní hnutí let 1840–44 bylo slavnou manifestací Boží moci; poselství prvního anděla bylo nesené ke každé misijní stanici na světě a v některých zemích se projevil největší náboženský zájem, jaký byl zaznamenán v kterékoli zemi od reformace šestnáctého století; to vše však má být překonáno mocným hnutím pod posledním varováním třetího anděla.“ The Great Controversy, 611.

Mezi dějinami hnutí počátku a hnutí konce nacházíme dějiny církve v Laodiceji. Anděl, který osvěcuje zemi svou slávou, je zřetelně označen jako hnutí, nikoli jako církev.

„O Babylónu v době, která je v tomto proroctví uvedena na zřetel, se prohlašuje: ‚Její hříchy dosáhly až k nebi a Bůh rozpomněl se na její nepravosti.‘ Zjevení 18,5. Naplnila míru své viny a zkáza na ni již má dopadnout. Avšak Bůh má v Babylónu dosud svůj lid; a před vykonáním Jeho soudů musí být tito věrní vyvoláni ven, aby neměli účast na jejích hříších a ‚nepřijali z jejích ran‘. Odtud ono hnutí symbolizované andělem sestupujícím z nebe, který osvětluje zemi svou slávou a mocně volá silným hlasem, oznamuje hříchy Babylónu. V souvislosti s jeho poselstvím zaznívá výzva: ‚Vyjděte z ní, lide můj.‘ Tato oznámení, spojená s poselstvím třetího anděla, tvoří poslední výstrahu, která má být dána obyvatelům země.“ Velké drama věků, 604.

Všichni proroci jsou ve vzájemném souladu a všichni určují „poslední dny“ konkrétněji, než určují dny, v nichž byla proroctví vyhlášena. Jako příklad tohoto jevu byl a je anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly předobrazem andělem ze Zjevení desáté kapitoly. Oba osvětlují zemi jeho slávou, když sestupují. Sestra Whiteová určuje prvního anděla v knize Rané spisy.

„Ježíš pověřil mocného anděla, aby sestoupil a varoval obyvatele země, aby se připravili na jeho druhý příchod. Když anděl opouštěl přítomnost Ježíše v nebi, šlo před ním nesmírně jasné a slavné světlo. Bylo mi řečeno, že jeho posláním je ozářit zemi svou slávou a varovat člověka před přicházejícím Božím hněvem.“ Early Writings, 245.

Ten anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly sestoupil 11. září 2001. Byl předobrazem andělem, který sestoupil 11. srpna 1840. V šesté kapitole Izajáše je Izajášovi ukázán chrám v nebi a Boží sláva. Ve třetím verši šesté kapitoly je uvedeno, že celá země je plná Boží slávy. To se děje, když sestupuje anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly.

Potom jsem spatřil jiného anděla, jak sestupuje z nebe, maje velikou moc; a země byla ozářena jeho slávou. Zjevení 18,1.

Třetí verš Izajáše šesté kapitoly označuje tutéž historii.

A jeden volal k druhému a říkal: Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů; celá země je plná jeho slávy. Izajáš 6,3.

Sestra Whiteová spojuje Izajášovo vidění svatyně s hnutím osmnácté kapitoly Zjevení.

„Serafové před trůnem jsou tak naplněni uctivou bázní při patření na Boží slávu, že ani na okamžik nehledí na sebe samé se sebeuspokojením ani s obdivem k sobě navzájem. Jejich chvála a sláva náleží Hospodinu zástupů, který je vysoký a vyvýšený a jehož vlečka naplňuje chrám. Když spatřují budoucnost, kdy bude celá země naplněna jeho slávou, vítězný chvalozpěv se od jednoho k druhému rozléhá v libozvučném zpěvu: ‚Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů.‘ Jsou plně spokojeni s tím, že oslavují Boha; a v jeho přítomnosti, pod úsměvem jeho zalíbení, si nepřejí nic víc. V nesení jeho obrazu, v konání jeho služby a v uctívání jeho je jejich nejvyšší touha plně naplněna.

„Vidění dané Izajášovi představuje stav Božího lidu v posledních dnech.“ Review and Herald, 22. prosince 1896.

Jan ve Zjevení v desáté kapitole a také v kapitole osmnácté, spolu s Izajášem v kapitole šesté a včetně komentáře sestry Whiteové, kladou všechna tato znázornění země ozářené Boží slávou do téhož bodu dějin. Celá země byla svědkem událostí, které se odehrály 11. září 2001. Postupné dějiny milleritského hnutí, které dospěly ke svému závěru roku 1863, byly předobrazem dějin, kdy mocný anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly sestupuje spolu s dějinami spojenými s andělem, který sestoupil v desáté kapitole Zjevení. S těmito úvodními předpoklady na místě se vrátíme ke zkušebnímu procesu znázorněnému ve čtrnácté kapitole knihy Numeri. Poté, co se Mojžíš přimluvil za vzbouřence, kteří se chtěli vrátit do Egypta a ukamenovat Jozua a Káleba, Bůh Mojžíšovu přimluvu přijímá.

I Hospodin řekl: Odpustil jsem podle tvého slova. Ale jakože jsem živ, celá země bude naplněna slávou Hospodinovou. Protože všichni ti muži, kteří viděli mou slávu a má znamení, která jsem učinil v Egyptě a na poušti, a již nyní mě pokoušeli těchto desetkrát a neposlouchali mého hlasu, jistě neuvidí zemi, kterou jsem přísahou zaslíbil jejich otcům; neuvidí ji ani nikdo z těch, kteří mě popouzeli. Avšak svého služebníka Káleba, protože byl v něm jiný duch a cele mě následoval, toho uvedu do země, do níž vešel, a jeho potomstvo ji obdrží. Numeri 14,20–24.

Dějiny zde představené ve čtrnácté kapitole knihy Numeri jsou závěrečnou zkouškou starověkého Izraele a jejich selhání jim zajistilo smrt na poušti během následujících čtyřiceti let. Tyto dějiny

jsou přímo spojeny se Zjevením osmnáct, neboť tam Bůh prohlásil, že „jakože jsem živ“ Bůh, „celá země bude naplněna slávou Hospodinovou“. Je to velmi silné prohlášení, které Bůh vkládá do tohoto historického záznamu, a tím zdůrazňuje, že dějiny představené ve třinácté a čtrnácté kapitole knihy Numeri ukazovaly vpřed k mocnému hnutí anděla ze Zjevení osmnáct. Protože Zjevení osmnáct představuje závěr ostatku Božího lidu, je v pasáži knihy Numeri, kterou zvažujeme, znázorněn také počátek ostatku Božího lidu.

Dne 11. srpna 1840, při naplnění proroctví o islámu týkajícího se druhého běda, byl někdejší vyvolený smluvní lid zkoušen poselstvím Eliášovým, které se právě ukázalo být pravdivé.

Dne 11. září 2001, při naplnění islámského proroctví o třetím běda, bývalý vyvolený smluvní lid označil za poselství Eliáše, které právě bylo prokázáno jako správné, počátek soudu nad živými.

Eliášské poselství v dějinách milleritského hnutí bylo zasazeno do kontextu prorockého času. Eliášské poselství z 11. září 2001 bylo zasazeno do kontextu opakování dějin. Dne 11. září 2001 se opakovaly dějiny 11. srpna 1840, neboť obě tato data představují naplnění proroctví o islámu a obě označují sestoupení anděla, o němž sestra Whiteová řekla, že to „není nikdo menší než Ježíš Kristus“. Ačkoli sestra Whiteová nikdy neříká o andělu ze Zjevení osmnácté kapitoly, že „není nikdo menší než Ježíš Kristus“, jako to říká o andělu ze Zjevení desáté kapitoly, anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly osvěcuje zemi „svou“ slávou a Písmo jasně ukazuje, že je to sláva Ježíše Krista, která osvěcuje zemi.

Nástrojem soudu, který na počátku přivedl protestanty ke zkoušce, bylo milleritské hnutí, představované Eliášem. Nástrojem soudu, který na konci přivádí adventismus sedmého dne ke zkoušce, je Eliášovo hnutí, představované sto čtyřiceti čtyřmi tisíci. Symbol Eliáše má více než jeden význam, a ačkoli představuje Millera a milleritské hnutí, představuje také sto čtyřicet čtyři tisíc.

„Mojžíš na hoře proměnění byl svědkem Kristova vítězství nad hříchem a smrtí. Představoval ty, kteří vyjdou z hrobu při vzkříšení spravedlivých. Eliáš, který byl vzat do nebe, aniž okusil smrti, představoval ty, kteří budou žít na zemi při Kristově druhém příchodu a kteří budou ‚proměnění, náraz, v okamžení, při poslední polnici‘; když ‚toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost‘ a ‚toto porušitelné musí obléci neporušitelnost‘. 1 Korintským 15,51–53. Ježíš byl oděn nebeským světlem, tak jak se zjeví, až přijde ‚podruhé bez hříchu ke spasení‘. Neboť přijde ‚ve slávě svého Otce se svatými anděly‘. Židům 9,28; Marek 8,38. Spasitelovo zaslíbení učedníkům se nyní naplnilo. Na hoře bylo v malém měřítku znázorněno budoucí království slávy — Kristus, Král, Mojžíš jako zástupce vzkříšených svatých a Eliáš těch, kteří byli přeneseni.“ Touha věků, 412.

Smluvní lid, který je pominut, tvoří většinu v poměru deset ku dvěma. Mnozí jsou povoláni, ale málokterí jsou vyvoleni. Selhání v desáté zkoušce bylo založeno na tom, zda byla zavržena či přijata zlá zpráva nebo dobrá zpráva o Zaslíbené zemi. Takto zde znázorněné dějiny ukazují, že vítězství nebo porážka v dějinách postupného zkoušení spočívají na volbě mezi dvěma metodologiemi, které vykládají tutéž informaci.

Všech dvanáct vyzvědačů spatřilo Zaslíbenou zemi, avšak byly vyvozeny dva odlišné závěry ohledně toho, co Zaslíbená země představovala. Jedna zpráva byla vedena lidským strachem, druhá vírou. Jedna projevovala touhu odmítnout Boží vedení a vrátit se do egyptského otroctví a druhá zpráva projevovala touhu důvěřovat Božímu vedení a postoupit vpřed do Zaslíbené země.

V milleritském hnutí se většina rovněž rozhodla vrátit do babylónského otroctví a stát se jejími dcerami, a to bylo projevem jejich rozhodnutí odmítnout prorocké poselství prvního anděla. Věrní millerité se rozhodli následovat prorocké poselství prvního anděla i po zdánlivém neúspěchu při prvním zklamání na jaře roku 1844. Dějiny knihy Numeri předkládají dvě odlišné „zprávy“ dvanácti vyzvědačů, představující dvě různé analýzy téhož prorockého poselství. V roce 1863 laodicejský adventismus nepřijal prorocké poselství; odmítl prorocké poselství, které již bylo dříve ustanoveno. V roce 1863 se laodicejský adventismus vrátil k biblické metodologii a přijal ji, a právě ta stála po celou dobu služby Williama Millera v opozici vůči němu. Ti, kdo odmítli prorocké poselství a zatoužili vrátit se do otroctví, byli předobrazeni vzbouřenci ze čtrnácté kapitoly Numeri, kteří nakonec zemřeli na poušti.

Číslo deset, je-li chápáno jako symbol, má — jako všechny symboly — více než jeden význam. Jeho symbolický význam musí být pochopen z kontextu pasáže, v níž se nachází. „Deset“ jako symbol může představovat pronásledování. Může představovat zkoušku. Může představovat desateronásobné sjednocení králů Evropy, severních kmenů Izraele a Organizace spojených národů. Ve sboru ve Smyrně měl Boží lid snášet soužení po deset dní.

Neboj se ničeho z toho, co máš vytrpět: hle, ďábel uvrhne některé z vás do žaláře, abyste byli vyzkoušeni; a budete mít soužení po deset dní: buď věrný až do smrti, a dám ti korunu života. Zjevení 2,10.

Historikové poukazují v dějinách Smyrny na pronásledování prováděné Diokleciánem, neboť to bylo nejkrutější pronásledování v dějinách Smyrny a trvalo deset let. Jiní historikové rozlišují v dějinách Smyrny deset různých pronásledování. Ať tak či onak, byla vykonávána císařským Římem, který je v Danieli 7 znázorněn deseti rohy. Těch deset králů byli králové, předobrazeni Achabem, kteří smilnili s papežstvím a byli nástrojem pronásledování, jehož papežství použilo k uskutečnění vraždění během temného středověku. „Deset“ představuje státní moc, která pro Jezábel vykonává pronásledování. V první kapitole knihy Daniel „deset“ symbolizuje dobu zkoušky.

Prosím, zkoušej své služebníky deset dní; ať nám dávají k jídlu luštěniny a k pití vodu. Potom ať před tebou pohledí na naše tváře i na tvář mladíků, kteří jedí z přídělů královského pokrmu; a podle toho, co uvidíš, nalož se svými služebníky. I vyhověl jim v této věci a zkoušel je deset dní. A na konci deseti dnů se jejich tváře ukázaly krásnější a tělo měli plnější než všichni mladíci, kteří jedli z přídělů královského pokrmu. Daniel 1,12–15.

Ve čtrnácté kapitole knihy Numeri starověký Izrael desetkrát popudil Boha, což představuje deset zkoušek v průběhu určitého časového období.

Avšak jakože jsem živ, celá země bude naplněna Hospodinovou slávou. Protože všichni ti muži, kteří viděli mou slávu a má znamení, která jsem učinil v Egyptě i na poušti, a již mě nyní

těchto desetkrát pokoušeli a neuposlechli mého hlasu. Numeri 14,21.22.

Kdybyste na internetu hledali porozumění tomu, která konkrétní vzbouření představují oněch devět vzpour neboli neúspěšných zkoušek od vysvobození u Rudého moře až do desáté zkoušky, našli byste několik variant toho, které z nezdarů starověkého Izraele mají být označeny za jednu z těch deseti zkoušek. Zastávám názor, že vysvobození u Rudého moře, které bylo výslovně ztotožněno s 22. říjnem 1844, je počátkem deseti zkoušek, a tudíž místem, od něhož je třeba začít počítat zkoušky, které povstaly od roku 1844 do roku 1863. Existoval postupný proces zkoušení, který započal roku 1798, když byla odpečetěna kniha Daniel, a tento proces zahrnoval dějiny poselství prvního a druhého anděla, které dospěly ke svému závěru při příchodu třetího anděla dne 22. října 1844.

„V Minneapolis dal Bůh svému lidu drahokamy pravdy v novém zasazení. Toto světlo z nebe někteří odmítli se vši zatvrzelostí, jakou Židé projevíli při odmítání Krista, a mnoho se mluvilo o tom, že je třeba stát při starých meznících. Byly však důkazy, že nevěděli, co ty staré mezníky jsou. Byly důkazy a bylo i odůvodnění ze Slova, které se doporučovalo svědomí; avšak myslí lidí byly upnuté, zapečetěné proti vstupu světla, protože se rozhodli, že jde o nebezpečný blud odstraňující „staré mezníky“, ačkoli to nepohnulo ani jediným kolíkem starých mezníků, nýbrž oni měli převrácené představy o tom, co staré mezníky tvoří.“

„Plynutí času v roce 1844 bylo obdobím velkých událostí, které našim užaslým očím otevřelo očistění svatyně probíhající v nebi a mající rozhodující vztah k Božímu lidu na zemi, [jakož i] poselství prvního a druhého anděla i třetího, rozvíjející prapor, na němž bylo napsáno: „Příkázání Boží a víra Ježíšova.“ Jedním z mezníků pod tímto poselstvím byl chrám Boží, spatřený Jeho lidem milujícím pravdu v nebi, a truhla obsahující zákon Boží. Světlo soboty čtvrtého příkázání vyšlehlo svými mocnými paprsky na stezku přestupníků Božího zákona. Nesmrtelnost bezbožných je starý mezník. Nemohu si vybavit nic dalšího, co by mohlo spadat pod označení starých mezníků. Všechno tento křik o změně starých mezníků je zcela smyšlený.“ The 1888 Materials, 518.

Dne 22. října 1844 přišel třetí anděl s poselstvím ve své ruce.

„Když služba Ježíše ve svatyni skončila a On vstoupil do nejsvětějšího oddělení a postavil se před archu obsahující Boží zákon, poslal světu jiného mocného anděla s třetím poselstvím. Do ruky anděla byl vložen svitek, a když sestupoval na zem v moci a velebnosti, hlásal hrozivé varování s nejstrašnějším napomenutím, jaké kdy bylo lidem dáno.“ Early Writings, 254.

Dne 22. října 1844 sestoupil anděl s pergamenem v ruce, který měl Boží lid sníst. Nauky „mezníků“, jež jsou poté označeny, mají být buď snědeny a přijaty, anebo odmítnuty a nesnědeny. Když přišel třetí anděl s pergamenem v ruce, poselství obsažené v tomto pergamenu představovalo šest zkušebních pravd. Těchto šest zkoušek bylo označeno jako „uplynutí času“, představující proroctví o dvou tisících třech stech letech; soud, znázorněný jako „očistění svatyně“; poselství tři andělů; „zákon Boží“; „sobota“; a stav mrtvých, znázorněný jako „nesmrtelnost duše neexistuje“.

Těchto šest pravd spolu ovšem vzájemně souvisí, avšak každá z nich byla jednotlivě označena za mezník. Někteří si možná nepřejí zahrnout do tohoto seznamu plynutí času, avšak je zřejmé, že

mnozí odmítli pravdu, že 22. říjen 1844 byl skutečným naplněním proroctví. V této zkoušce neobstáli, což jim ovšem zabránilo zápasit se zkouškami, které následovaly. Boží proces zkoušení byl opakovaně ustanoven jako postupný proces, který vyžaduje vítězství nad zkouškou, jež je vám dána nejprve, dříve než se můžete podílet na zkoušce následující.

„Když jsme začali předkládat světlo o otázce soboty, neměli jsme žádnou jasně vymezenou představu o poselství třetího anděla ze Zjevení 14,9–12. Tíhou našeho svědectví, když jsme předstupovali před lid, bylo, že veliké hnutí druhého adventu bylo od Boha, že první i druhé poselství zazněla a že třetí mělo být dáno. Viděli jsme, že třetí poselství končí slovy: ‚Zde jest trpělivost svatých: zde jsou ti, kteří zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu.‘ A stejně jasně, jako to vidíme nyní, jsme viděli, že tato prorocká slova naznačovala reformu soboty; avšak co se týče uctívání šelmy, o němž se poselství zmiňuje, anebo co byl obraz a znamení šelmy, neměli jsme žádné určité stanovisko.“

„Bůh skrze svého Ducha svatého dal zazářit světlu nad svými služebníky a toto téma se jejich mysli postupně otevíralo. Vyžadovalo to mnoho studia a úzkostlivé péče, aby je dopodrobna prozkoumali, článek za článkem. Dílo postupovalo vpřed péčí, starostlivostí a neustávající námahou, až byly světu dány veliké pravdy našeho poselství jako jasný, souvislý, dokonalý celek.“

„O mém seznámení se starším Batesem jsem již hovořila. Shledala jsem v něm pravého křesťanského gentlemana, zdvořilého a laskavého. Jednal se mnou s takovou něhou, jako bych byla jeho vlastním dítětem. Když mě poprvé slyšel mluvit, projevil hluboký zájem. Když jsem domluvila, povstal a řekl: ‚Jsem nevěřící Tomáš. Nevěřím ve vidění. Kdybych však mohl uvěřit, že svědectví, které sestra dnes večer předložila, bylo skutečně hlasem Božím k nám, byl bych nejšťastnějším člověkem naživu. Mé srdce je hluboce pohnuto. Věřím, že řečnice je upřímná, ale nedovedu si vysvětlit, jak jí mohly být ukázány ty podivuhodné věci, o nichž nám vyprávěla.““

„Několik měsíců po svém sňatku jsem se spolu se svým manželem zúčastnila shromáždění v Topshamu ve státě Maine, na němž byl přítomen starší Bates. Tehdy ještě plně nevěřil, že má vidění jsou od Boha. Toto shromáždění bylo dobou velikého zájmu. Duch Boží na mně spočinul; byla jsem uchválena do vidění Boží slávy a poprvé jsem spatřila jiné planety. Když jsem z vidění vyšla, vyprávěla jsem, co jsem viděla. Starší B. se mne tehdy zeptal, zda jsem studovala astronomii. Řekla jsem mu, že si nepamatuji, že bych se kdy zabývala astronomií. Řekl: ‚To je od Pána.‘ Nikdy předtím jsem jej neviděla tak uvolněného a šťastného. Jeho tvář zářila světlem nebe a s mocí napomínal církev.“ Testimonies, svazek 1, 78–80.

Jistě, všechny tyto naukové zkoušky spolu vzájemně souvisejí, avšak jsou to také zkoušky, které lze oddělit, a byly Božím služebníkům postupně otevírány. Existuje mnoho církví, které zachovávají sobotu sedmého dne, avšak odmítají poselství tří andělů. Odmítají pravdu, že soud započal 22. října 1844, a přesto sobotu zachovávají. Tyto naukové zkoušky spolu souvisejí, avšak představují šest konkrétních zkoušek.

Jak právě doložil Joseph Bates, námořní kapitán důvěrně obeznámený s astronomií, přijal Ducha proroctví, jež předtím odmítal. V prosinci roku 1844 obdržela Ellen White své první vidění a v

hnutí nastala sedmá zkouška.

„Bible musí být vaším rádcem. Studujte ji i svědectví, která Bůh dal; neboť ta nikdy neodporují jeho Slovu. Jestliže Svědectví nemluví podle slova Božího, odmítněte je. Kristus a Belial nemohou být sjednoceni.“ Selected Messages, kniha 3, 33.

Krátce po velkém zklamání sestra Whiteová schválila článek, který ztotožnil Kristův přechod ze svatyně do nejsvětější svatyně s datem 22. října 1844. Toto vydání doporučila „každému svatému“.

„Věřím, že svatyně, která má být očištěna na konci 2300 dnů, je chrám Nového Jeruzaléma, jehož služebníkem je Kristus. Pán mi ve vidění ukázal, před více než jedním rokem, že bratr Crosier měl pravé světlo ohledně očištění svatyně atd.; a že bylo jeho vůlí, aby bratr C. sepsal výklad, který nám podal v Day-Star, Extra, 7. února 1846. Cítím se od Pána plně oprávněna doporučit ono Extra každému svatému.“ A Word to the Little Flock, 12.

Její schválení se týkalo Crosierova popisu Kristova vstupu do nejsvětější svatyně, avšak článek obsahoval několik mylných učení, včetně nauky odpadlého protestantismu, že „ustavičná oběť“ v knize Daniel představovala Kristovu službu. Proto sepsala upřesnění, které bylo nejprve publikováno roku 1850 a později zahrnuto do knihy Early Writings. Tam uvedla, že „ti, kdo hlásali poselství o hodině soudu, měli správný výklad ‚ustavičné oběti‘.“

„Potom jsem ve vztahu ke ‚každodenní‘ (Daniel 8,12) uviděla, že slovo ‚oběť‘ bylo doplněno lidskou moudrostí a k textu nepatří, a že Pán dal správné porozumění této věci těm, kdo hlásali poselství o hodině soudu. Když panovala jednotu, před rokem 1844, téměř všichni byli sjednoceni ve správném chápání ‚každodenní‘; avšak ve zmatku od roku 1844 byly přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek.“ Early Writings, 74.

Téma „ustavičné oběti“ v knize Daniel se stalo symbolem návratu adventismu k metodologii odpadlého protestantismu na počátku dvacátého století a dnes správné milleritské porozumění „ustavičné oběti“ teologové adventismu odmítli. Odmítli je navzdory tomu, že sestra Whiteová jasně označila millerity za správné, když „ustavičnou oběť“ ztotožnili se satanskou mocí pohanství. Odmítli pravdu o „ustavičné oběti“ nejen v rozporu s jejím inspirovaným potvrzením, že porozumění milleritů bylo správné, nýbrž i v přímém rozporu s tím, že jednoznačně určila, že falešné učení, které hlásá, že „ustavičná oběť“ představuje Kristovu službu ve svatyni, bylo přineseno „anděly, kteří byli vypuzeni z nebe!“

„A byl tam bratr Daniells, na jehož mysl působil nepřítel; a na vaši mysl i na mysl staršího Prescotta působili andělé, kteří byli vyvrženi z nebe.“ Manuscript Releases, svazek 20, 17.

Její hluboké odmítnutí toho, co adventismus nyní používá jako jeden ze svých „pokrmů bájí“, bylo tak zásadní proto, že Daniells a Prescott vzali symbol satanské moci (pohanství) a přiřadili tento symbol Kristu (jeho službě ve svatyni). Tím vzniká osmý doktrinní test.

Devátou zkouškou v dějinách vedoucích k roku 1863 je vytvoření druhé tabule Abakukovy v roce 1850. Průkopnická mapa z roku 1843 byla vytvořena v roce 1842 a nazývá se mapou z roku 1843 pouze proto, že předpovídala Kristův návrat v roce 1843. Příkaz vytvořit druhou Abakukovu tabuli byl dán sestře Whiteové v roce 1850. Vytvoření dvou Abakukových tabulí spojuje dějiny prvního a

druhého anděla s dějinami třetího. V životopise jejího života a díla, který napsal její vnuk, podává přehled událostí, jež vedly k vytvoření mapy z roku 1850. Činí tak tím, že vybírá příslušné výroky sestry Whiteové a do tohoto přehledu přidává svůj komentář.

„Při našem návratu k bratru Nicholsovi mi Pán dal vidění a ukázal mi, že pravda musí být jasně vyložena na tabulích a že to přivede mnohé k rozhodnutí pro pravdu skrze poselství třetího anděla, přičemž obě předchozí budou jasně vyloženy na tabulích. —Dopis 28, 1850.

„V tomto vidění jí bylo také ukázáno to, co Jamesi Whiteovi dodá odvahu pokračovat ve vydávání:“

„Také jsem viděla, že je stejně nezbytné, aby byl časopis vydáván, jako aby poslové vycházeli, neboť poslové potřebují časopis, který by s sebou nosili, obsahující přítomnou pravdu, aby jej mohli vložit do rukou těch, kdo slyší, a pak by pravda z mysli nevybledla. A že časopis půjde tam, kam poslové nemohou jít. —Tamtéž.

„Práce na novém obrazu byla zahájena ihned a v následujícím čísle Present Truth, které James vydal příští měsíc, byla dána příležitost sdělit o tom bratřím:“

„Tabulka. Chronologická tabulka vidění Daniele a Jana, sestavená tak, aby jasně znázorňovala přítomnou pravdu, je nyní připravována litografií pod dohledem bratra Otise Nicholse z Dorchesteru ve státě Massachusetts. Těm, kteří vyučují přítomnou pravdu, bude velkou pomocí. Další oznámení o tabulce bude podáno později. —Present Truth, listopad 1850.

„Koncem ledna roku 1851 byla tabule hotova a byla nabízena za 2 dolary. James White z ní měl velkou radost a nabízel ji zdarma ,těm, které Bůh povolal, aby nesli poselství třetího anděla‘ (Review and Herald, leden 1851). Některé štědré dary pomohly uhradit náklady na vydání.“ Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, svazek 1, 185.

Když sestra Whiteová hovořila o tabuli z roku 1843, zaznamenala, že byla řízena Bohem.

„Pán mi ukázal, že tabule z roku 1843 byla vedena jeho rukou a že žádná její část nemá být měněna; že čísla byla taková, jaká je chtěl mít. Že jeho ruka byla nad nimi a zakryla chybu v některých z čísel, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud jeho ruka nebyla odňata.“ Review and Herald, 1. listopadu 1850.

Když zaznamenávala světlo spojené s příkazem vyhotovit v roce 1850 další kartu, vyjádřila totéž božské schválení karty z roku 1850, jaké bylo dáno ohledně karty z roku 1843, a zároveň uvedla, že jiné karty, které tehdy vznikaly, nebyly Pánu přijatelné. Příkaz vyhotovit novou kartu byl spojen s příkazem vytisknout novou publikaci.

„Viděla jsem, že vytváření obrazových tabulí bylo zcela nesprávné. Pocházelo od bratra Rhodese a bylo dále prováděno bratrem Casem. Prostředky byly vynakládány na zhotovování tabulí a vytváření neotesaných, odpudivých obrazů, aby představovaly anděly a slavného Ježíše. Viděla jsem, že takové věci se Bohu nelíbí. Viděla jsem, že Bůh byl při vydání tabule bratrem Nicholsem. Viděla jsem, že v Bibli bylo proroctví o této tabuli, a jestliže je tato tabule určena pro Boží lid, je-li dostačující pro jednoho, pak je i pro druhého, a potřeboval-li někdo novou tabuli namalovanou ve větším měřítku, potřebují ji všichni právě tak.“

„Viděla jsem, že v bratru Caseovi byla neklidná, znepokojená, neuspokojená a nevděčná nálada, která toužila po dalším obrazu. Viděla jsem, že tyto malované obrazy měly na shromáždění špatný vliv. Způsobilo to, že na shromáždění zavládl lehkomyšlný, povrchní duch posměchu.“

„Viděla jsem, že tabule nařízené Bohem působily na mysl příznivě i bez vysvětlení. Ve znázornění andělů na tabulích je cosi světlého, půvabného a nebeského. Mysl je téměř nepostřehnutelně vedena k Bohu a k nebi. Avšak jiné tabule, které byly zhotoveny, budí v mysli odpor a způsobují, že se mysl více zabývá zemí než nebem. Obrazy znázorňující anděly se podobají spíše zlým duchům než bytostem nebe. Viděla jsem, že tabule po celé dny a týdny zaměstnávaly mysl bratra Case, zatímco měl hledat od Boha nebeskou moudrost a růst v milostech Ducha a v poznání pravdy.“

„Viděla jsem, že kdyby prostředky, které byly promrhány na vydávání tabulí, byly vynaloženy na to, aby byla pravda jasně předložena bratřím vydáváním traktátů atd., přineslo by to mnoho dobrého a zachránilo duše. Viděla jsem, že záležitost zhotovování tabulí se rozšířila jako horečka.“ Manuscript Releases, č. 13, s. 359; 1853.

Jasně prohlašuje, že „Bůh byl při vydání [roku 1850] diagramu bratrem Nicholsem“ a že v Bibli bylo „prorocství [Abakuk 2] o tomto diagramu“. Rovněž uvedla, že „diagramy“ [množné číslo; 1843 a 1850], které byly „nařízeny Bohem, příznivě zapůsobily na mysl i bez vysvětlení“. Abakuk 2 přikázal milleritům, aby učinili vidění zřetelným na deskách (v množném čísle), aby ten, kdo četl oba diagramy, mohl probíhat sem a tam v Božím slově. Božské diagramy nepotřebovaly žádná dodatečná vysvětlení, jak tomu bylo v případě padělaného diagramu Uriáše Smithe z roku 1863.

I Hospodin mi odpověděl a řekl: Zapiš to vidění a vyryj je zřetelně na desky, aby ten, kdo je čte, mohl běžet. Abakuk 2,2.

Desátá zkouška je předmětem tohoto článku. Na základě deseti zkoušek, o nichž se Mojžíš zmiňuje ve čtrnácté kapitole knihy Numeri, předkládají hebrejští učenci i další teologové různé domněnky o tom, které události v dějinách od vysvobození u Rudého moře až po vzpouru deseti zvědů by mohly představovat. Vzbouřenecký ráz těchto dějin nabízí několik různých možností, z nichž lze vybírat, avšak je jisté, že desátá zkouška označuje počátek čtyřiceti let pozvolného vymírání na poušti, dokud nezemřeli všichni vzbouřenci, kteří dosáhli věku odpovědnosti.

Podobně mohou někteří vznášet námitky proti mému výběru těchto deseti doktrinárních zkoušek, neboť mohou existovat odchylky, které se zdají být lepší než to, co zde předkládám. Nicméně desátá a poslední zkouška je právě tak zřejmá jako vzpoura deseti zvědů. Spočívala v odmítnutí sedmi časů z Leviticu dvacet šest. Existuje několik prorockých důkazů, které toto určení potvrzují.

V příštím článku začneme rozpoznávat ony prorocké svědky, kteří potvrzují určení, že sedm časů z Leviticu dvacet šest představuje desáté a konečné selhání laodicejského adventismu.

„Když Boží moc svědčí o tom, co je pravda, má tato pravda stát navěky jako pravda. Nesmějí být přijímány žádné pozdější domněnky, které jsou v rozporu se světlem, jež Bůh dal.

Povstanou lidé s výklady Písma, které jsou pro ně pravdou, ale pravdou nejsou. Pravdu pro tuto

dobu nám Bůh dal jako základ naší víry. On sám nás vyučil, co je pravda. Povstane jeden, a potom další, s novým světlem, které odporuje světlu, jež Bůh dal při projevu svého Ducha svatého.“

„Ještě žije několik málo těch, kteří prošli zkušeností nabytou při ustavení této pravdy. Bůh ve své milosti zachoval jejich životy, aby znovu a znovu až do samého konce svého života opakovali zkušenost, kterou prošli, stejně jako to činil apoštol Jan až do úplného závěru svého života. A nositelé praporu, kteří padli v smrti, mají promlouvat prostřednictvím nového vydávání svých spisů. Je mi ukázáno, že tak mají být jejich hlasy slyšeny. Mají vydávat své svědectví o tom, co tvoří pravdu pro tento čas.“

„Nemáme přijímat slova těch, kdo přicházejí s poselstvím, které odporuje zvláštním bodům naší víry. Shromažďují množství textů Písma a vrší je jako důkaz kolem svých tvrzených teorií. Dělo se tak znovu a znovu během uplynulých padesáti let. A ačkoli Písmo je Božím slovem a má být ctěno, jeho použití, jestliže takové použití pohne jedním pilířem ze základu, který Bůh po těchto padesát let zachovával, je velikým omylem. Ten, kdo takto Písmo používá, nezná podivuhodné potvrzení Duchem svatým, které dávalo moc a sílu dřívějším poselstvím, jež přicházela k Božímu lidu.“ Vybraná poselství, kniha 1, 161.